

РЕШЕНИЕ

№ 5611

гр. София, 08.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Й. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20221110156283 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 439 ГПК.

С искова молба ищецът Г. И. А. е предявила отрицателен установителен иск с правно основание по чл. 439 ГПК против „КИИБГ“ ЕАД за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сума в размер от 1430лв. – главница по запис на заповед, издаден на 07.11.2013 г. за сумата от 1650лв., предявен за плащане на 13.12.2013 г., ведно със законната лихва от 31.03.2014 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 128.60 лв. – разноси, за които е издаден изпълнителен лист от 08.04.2014 г. в полза на „Би енд Джи Кредит“ ООД по гр.д. № 16838/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, въз основа на който било образувано изпълнително дело № 20147840400610 по описа на ЧСИ Йордан Ценов, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № 784, поради погасяване на сумите по давност.

Ищецът твърди, че не дължи на ответника сумата по изпълнителен лист от 08.04.2014 г., издаден в полза на „Би енд Джи Кредит“ ООД по гр.д. № 16838/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, сумата от 1430лв. – главница по запис на заповед от 07.11.2013 г., издаден за сумата от 1650лв., предявен за плащане на 13.12.2013 г., ведно със законната лихва от 31.03.2014 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 128.60 лв. – разноси. Сочи, че въз основа на изпълнителния лист било образувано изпълнително дело № 610/2014 г. по описа на ЧСИ Йордан Ценов, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № 784. Поддържа, че вземането, предмет на изпълнителния лист, е придобито от ответника по силата на договор за цесия от 06.03.2018 г., като последният е конституиран като взыскател в изпълнителното производство въз основа на негова молба от 18.04.2018 г. Релевира възражение, че вземането по изпълнителния лист е погасено по давност с довод, че по

изпълнителното дело не са извършвани същински изпълнителни действия, вкл. към датата на подаване на исковата молба вземането по изпълнителния лист е недължимо като погасено с изтичането на тригодишен давностен срок. Твърди, че на 18.06.2014г. по делото е връчено запорно съобщение на „ЦКБ“ АД и на работодателя на ищеца, както и че на 14.12.2016 г. е изпратено запорно съобщение до „Банка ДСК“ ЕАД, като последното е извършено, след като на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство е прекратено по силата на закона на 18.06.2016 г. Поддържа, че след 18.06.2016 г. не са извършвани годни изпълнителни действия и не е правено искане за образуване на ново изпълнително дело, включително и от ответното дружество, което е придобило процесните вземания по силата на договора за цесия, сключен с първоначалния кредитор на вземанията, поради което счита, че към сезиране на съда не дължи непогасената част от сумите.

В срок е постъпил отговор на исковата молба от ответника, в който намира предявения иск за неоснователен. Твърди, че на 07.11.2013г. ищецът сключил договор № 23437 с „Би енд Джи Кредит“ ООД, за вземанията по който е издаден процесният изпълнителен лист. Твърди, че въз основа на изпълнителния лист на 04.06.2014 г. било образувано изп. д. № 610/2014 г. по описа на ЧСИ Йордан Ценов, поради което давността относно вземанията била прекъсната, както и в хода на производството били извършвани редица изпълнителни действия, включително и били наложени запори по сметки на ищеца на 20.04.2018 г. и на 14.05.2018 г. било изпратено съобщение до работодателя на ищеца, така и били извършвани справки за банкови сметки на длъжника на 11.09.2019 г. и на 17.09.2019 г. била изпратена покана за изпълнение. Въз основа на договор за цесия от 06.03.2018 г. вземанията по процесния изпълнителен лист били придобити от ответника. На 18.04.2018 г. била депозирана молба за конституиране на нов вискател от „КИИБГ“ ЕАД. Твърди и че на 30.07.2021 г. било направено искане за изготвяне на справка за банкови сметки, както и че на 04.08.2021 г. е изпратено запорно съобщение до „Изипей“ АД. Поддържа, че настъпването на перемпция било без правно значение за прекъсването на давността по отношение на вземанията по изпълнителния лист, като по изпълнителното дело били извършвани множество изпълнителни действия, с които давността е прекъсвана, така и не било налице бездействие на вискателя. Моли за отхвърляне на предявения иск.

*Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното **от фактическа страна**:*

С доклада по делото са отделени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че в полза на праводателя (цедента) на ответника има издаден изпълнителен лист по гр.д. № 16838/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, вземането по изпълнителния лист е било прехвърлено на ответника (като цесионер) по силата на договор за цесия от 06.03.2018г., така и че въз основа на изпълнителния лист било образувано изп. д. № 610/2014 г. по описа на ЧСИ Йордан Ценов, рег. № 784 на КЧСИ.

От приобщеното по делото заверено копие на изп.д. № 610/2014 по описа на ЧСИ Йордан Ценов, рег.№ 784 на КЧСИ, се установява, че същото е образувано по молба на „БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ“ ООД вх.№ 5904/04.06.2014г., въз основа на изпълнителен лист от 08.04.2014г., издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК от 08.04.2014г., по ч.гр.д. № 16838/2014г. по описа на СРС, 54 състав, с който Г. И. А. е осъдена да заплати БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ ООД, сумата от 1430лв., представляваща задължение по запис на заповед, издаден на 07.11.2013г. за сумата от 1650лв., предявен за плащане на 13.12.2013г., ведно със законната лихва от 31.03.2014г. до изплащане на вземането, и 128.6лв. разноси по делото. В молбата за образуване ЧСИ е упълномощен по чл.18 ЗЧСИ, така и изрично е поискано на основание чл.512 ГПК запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. След образуване на изпълнителното дело са извършвани следните изпълнителни действия: запорно съобщение до работодател 04.06.2014г. (л.14 от изп.д.) и банкови сметки от 04.06.2014г. (л.17 и сл.). В отговор на запорно съобщение работодателят „БОДУ“ ООД уведомява, че е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, като с оглед чл.446 ГПК ще се превеждат 65лв. по образуваното изп.д. (съобразно отбелязване върху гърба на ИЛ са превеждани суми за периода от 28.08.2014г. до 15.09.2015г.). С писмо – отговор на запорно съобщение 14.09.2015г. „БОДУ“ ООД уведомява, че доколкото длъжникът получава минимална работна заплата се спира изплащане на сумите. Следващите изпълнителни действия са както следва: на 14.12.2016г. е изпратено запорно съобщение за налагане запор върху банкови сметки в ДСК ЕАД (л.40 от изп.д.); На 18.04.2018г. ответникът е поискал конституирането му като вискател по делото въз основа на приложен от 06.03.2018г. договор за цесия, по силата на който цедентът БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ ООД прехвърлило на ответника, в качеството му на цесионер, вземанията по ИЛ срещу длъжника (ищец), като към молбата има приложено потвърждение за сключена цесия по чл.99, ал.3 ЗЗД (л.46), пълномощно, с което цедентът упълномощава цесионера да уведомява длъжника за цесията (л.47) и уведомление за извършената цесия (л.49). На 20.04.2018г. е изпратено запорно съобщение до Алианц Банк България АД за налагане на запор на сметките на ищцата, а на 14.05.2018г. е изпратено запорно съобщение за налагане на запор на трудово възнаграждение в СЕКТОР С ЕООД (л.61). С молба от 11.09.2019г. ответникът, в качеството на вискател, прави искане до ЧСИ Ценов за извършване на справка в ел.регистър на БНБ за наличие на банкови сметки и при установяване на такива – се иска налагане на запор на сметките, така и се иска пристъпване към принудително изпълнение чрез насрочване на дата за извършване на опис на движими вещи, находящи се в дома на длъжника. Призовка за принудително изпълнение е изпратена на 17.09.2019г., който съгласно протокол от 07.11.2019г. е отбелязано, че не е извършен насрочения опис поради ненадлежно уведомяване на длъжника. С молба от 30.07.2021г. ответникът прави искане за налагане на запови на банкови сметки на ищцата, за насрочване на дата за опис, оценка и продан на движими вещи. На 04.08.2021г. е изпратено запорно съобщение до ИЗИПЕЙ АД за налагане запор на сметките на ищцата.

*Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира **от правна страна следното:***

Предявен е отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК.

С оглед твърденията на страните и предвид разпоредбата на чл. 154 ГПК при предявен отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание (заповедното производство), са настъпили факти, които водят до погасяване на установеното изпълняемо право. Предвид наведените основания за недължимост на сумата, ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД, респ. в тежест на ответника е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, е станал титуляр на оспорените вземания по силата на валидно сключени договори за цесия, за които длъжникът е бил уведомен.

Съдът приема, че искът е допустим и за ищеца е налице правен интерес от предявяването му и по отношение на сумите, които са събрани в хода на принудителното производство. Предмет на иска по чл.439, ал.1 ГПК е установяване на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание и довели до погасяване правото на принудително изпълнение. Обстоятелството дали сумите са платени или не в хода на изпълнителното производство е ирелевантно за преценката за наличие на правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск, защото съдът в това производство преценява дали е погасено правото на вискателя по отношение на всички суми по изпълнителния титул, доколкото пред съдебният изпълнител длъжникът не може да упражнява правото си на възражение за изтекла погасителна давност. Предявяването на иска по чл.439 ГПК е изрично предвиден способ за защита и не е необходимо ищецът да доказва наличието на конкретен интерес от завеждането му (в който смисъл е и определение № 266638/09.04.2021г. по в.гр.д. № 5580/2020г. на СГС, IV-г състав). Вкл. обстоятелството, че след предявяване на иска ищецът е погасявал чрез плащане задълженията по изпълнителното производство съставляват действия по прекъсване на давността, но доколкото предмет е недължимост на вземането от влизане в сила на изпълнителното основание, то плащането след завеждане на иска не обуславя отпадане на правния интерес. Това е въпрос по същество относно дали е налице хипотеза на признаване на вземане от страна на длъжника. Фактът на плащане след завеждане на исковата молба не се отразява в степен да лишава от правен интерес ищеца от водене на първоначално предявения иск (с оглед последното заповорно съобщение от 04.08.2021г., в което е описано вземането по ИЛ, като с оглед предходно наложения заповор в периода от 28.08.2014г. до 15.09.2015г. са погасени вземанията за разносните в размер на 128.60лв. по ч.гр.д. № 16838/2014г. по описа на СРС, 54 състав). Правният интерес да бъде

съдебно отречено едно парично вземане не отпада в момента, в който вземането бъде погасено поради изпълнение. Какъв вид защита иска да поеме ищеца е изцяло негово правомощие, с оглед застъпеното в гражданския процес диспозитивно начало, което не следва да отстъпва пред принципа за процесуална икономия.

Не се спори между страните, че праводател (цедент) на ответника е разполагал с вземане в претендиращия размер срещу ищеца, което е подлежало на принудително изпълнение. По съображенията касателно пороците по уведомяване за цесията – съдът приема, че длъжникът не е легитимиран да оспори валидността на договора за цесия по иск относно цедираното вземане, освен в предвидените от закона случаи, когато прехвърлянето на вземането е изрично забранено или допустимо при изрично установени условия, които не са спазени, какъвто не е настоящият случай (Решение № 60256/07.03.2022г. по гр.д. № 3590/2020г. на ВКС IV-то г.о.), така и е без значение за основателността на иска по чл.439 ГПК срещу конституирания в изпълнителното производство нов кредитор /цесионер/е установяване на надлежното уведомяване на длъжникът по смисъла на чл.99, ал.4 ЗЗД за извършена цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането - то съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. Съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така че ако изпълни, чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга (Решение № 209 от 28.11.2018 г. по т. д. № 2530 / 2017 г. на ВКС, 1-во тър. отделение), вкл. в процесното изпълнително дело са налице доказателства, както за извършената цесия, така и за уведомяване за същата.

Спорът е концентриран върху това дали след издаване на изпълнителния лист е изтекла необходимата давност, съответно дали същата е била прекъсната с извършвани действия по изпълнение, които прекъсват погасителната давност.

Изпълнителният лист е бил издаден въз основа на влязла в сила заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК, поради което и с оглед чл.117, ал.2 ЗЗД приложимата давност е общата 5г. давност за вземанията (в който смисъл е и Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1772/2021г. по описа на ВКС , IV г.о.).

С оглед ТР № 3 от 28.03.2023 г. по тълк. д. № 3 / 2020 г. на Върховен касационен съд, ОСГТК „Погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС“.

В ТР 2/15 по т.д. 2/13 на ОСГТК на ВКС е прието, че прекъсва давността предприемането на конкретни изпълнителни действия (независимо дали прилагането им е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на съдебния изпълнител по възлагане по чл.18 ЗЧСИ), като прекъсват давността – насочване на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан, но не и действия по образуване на изпълнителното дело, изпращане

и връчване на покана за доброволно изпълнение, проучване на имущественото състояние, извършване на справки, набавяне на документи, книжа и др. Така и когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

В конкретния случай, въз основа на издадения в полза на цедента на ответника срещу ищеца изпълнителен лист (08.04.2014г.), с молбата за образуване на изпълнително дело (04.06.2014г.) е възложено на съдебния изпълнител предприемане на изпълнителни действия, което според мотивите на цитираното ТР2/15 съставляват действия, прекъсващи давността. След образуване на изпълнителното дело са извършвани действия, прекъсващи давността, както следва: запорно съобщение до работодател - 04.06.2014г. (л.14 от изп.д.) действал до 15.09.2015г.; запорно съобщение за налагане заповор върху банкови сметки в ДСК ЕАД - 14.12.2016г.; конституирането на ответника като вискател - 18.04.2018г.; запорно съобщение до Алианц Банк България АД за налагане на заповор на сметките – 20.04.2018г.; запорно съобщение за налагане на заповор на трудово възнаграждение - 14.05.2018г.; искане от вискателя за заповор на сметки и пристъпване към принудително изпълнение чрез насрочване на дата за извършване на опис на движими вещи, находящи се в дома на длъжника - 11.09.2019г.; искане от вискателя за налагане на заповори на банкови сметки и за насрочване на дата за опис, оценка и продан на движими вещи - 30.07.2021г.; запорно съобщение за налагане заповор на сметките - 04.08.2021г. В ТР 2/15 по т.д. 2/13 на ОСГТК на ВКС е прието, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Всички от цитираните изпълнителни действия (вкл. искането за извършване на такива) според мотивите на цитираното ТР2/15 съставляват действия, прекъсващи давността.

Съдът приема, че давността не е изтекла, защото са извършвани действия, прекъсващи давността по см. на чл. 116, б. „в“ ЗЗД вр. приетото в ТР 2/15 по т.д. 2/13 на ОСГТК на ВКС, а именно с описаните по-горе действия, като между поисканите и изпълнени изпълнителни действия не е изминал 5г. давностен срок. Това е така, защото в чл. 116, б. „в“ ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител и то прекъсва давността, но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, което не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с

предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия (Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747 / 2020 г. на ВКС, 4-то гр. о).

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 8, вр. ал.3 ГПК с право на разноси разполага ответникът, който е претендирал такива, поради което следва да бъдат присъдени такива в минимален размер от 100лв. предвид ниската фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. И. А., ЕГН: *****, гр.София. ж.к. Обеля – 2, бл.261, вх.А, ет.7, ап.21, отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 ГПК, че не дължи на „КИИБГ“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. ***** сума в размер от 1430лв. – главница по запис на заповед, издаден на 07.11.2013 г. за сумата от 1650лв., предявен за плащане на 13.12.2013 г., ведно със законната лихва от 31.03.2014 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 128.60 лв. – разноси, за които е издаден изпълнителен лист от 08.04.2014 г. в полза на „Би енд Джи Кредит“ ООД по гр.д. № 16838/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, въз основа на който било образувано изпълнително дело № 20147840400610 по описа на ЧСИ Йордан Ценов, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № 784.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.8 вр. ал.3 ГПК Г. И. А., ЕГН: *****, гр.София. ж.к. Обеля – 2, бл.261, вх.А, ет.7, ап.21, да заплати на „КИИБГ“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. ***** сумата от **100лв.** за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____